

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Kuttner_Henry-Proklete_mesto.pdb

PDB Name: Kuttner Henry - Prokleté město

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.9.2007

Modification Date: 28.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Henry Kuttner
Prokleté město

1. Obležení

Prorok se zastavil u vnější zdi města Sardopolis. Studený vítr mu čechral dlouhý plnovous. V šedivém světle ještě vzdáleného rána hleděl na zdánlivě nekonečnou rovinu zaplněnou pestrobarevnými stany vojska, které obklíčilo metropoli.

Před každým stanem se třepotala vlajka se znakem krále Cyra-xe - okřídlený drak v šarlatově rudém poli.

Již teď pobíhali vojáci okolo vrhacích katapultů a obrněných věží. Slyšel jejich výkřiky a drsné kletby. Blízko pod zdí stál hlouček zarostlých ozbrojenců a řinčení jejich zbraní doléhalo až na prorokovo stanoviště na nejvyšším místě ochranné věže. Vojáci si ho zprvu nevšimli. Starcův zrak bloudil po horizontu, tam - kde se v mlžném oparu zvedaly zalesněné kopce. Jeho hlas zazněl ostře: "Běda ti, Sardopolis! Tvá sláva se rozplyne jako mlžný cár, tvé oltáře budou znesvěceny, krev poteče tvými ulicemi. Vidím smrt krále a hanbu celého národa!"

Vojáci teď proroka uslyšeli. Zamávali posměšně kopími, vousatý obr křičel chraptivým hlasem: "Slez dolů, starý žvanile! Přivítáme tě otevřenou náručí!"

Prorok vrhl dlouhý pohled na skupinu. Smích a hlasy vojáků posléze utichly.

"Vtrhnete do města s triumfem, váš král vstoupí na stříbrný trůn. Z lesa však přijde váš konec. Stará kletba vás zahubí. ON se vrátí zpět - TEN, komu kdysi tato říše patřila...!"

Prorok zvedl paže a díval se zpřímá na rudé oko vycházejícího slunce. "EVOHÉ! EVOHÉ!"

Pak učinil krok vpřed a ještě jeden, který vedl do prázdna. Zřítíl se jak balvan do hloubky, plnovous se ještě zatřepetal ve větru, než se ho dotkly zbraně dobyvatelů, zhasl jeho duch nadobro. A stalo se ještě téhož dne.

Vojsko krále Cyraxe vtrhlo do města, loupilo, vraždilo a drancovalo. Obránci byli bez milosti pobiti, ženy znásilněny, všude se zvedal prach, plápolaly ohně a ke krutým nebesům stoupal tmavý dým. Ulicemi krácel děs, sláva Sardopolisu se rozplynula jako kouře ohňů.

Poslední paprsky zapadajícího slunce padly na šarlatově rudou vlajku s drakem, která vlála na nejvyšší věži královského paláce.

Obrovský sál v záři pochodní duněl hiubými hlasy, narudlé plameny se zrcadlily na stříbrném trůnu, na kterém seděl Cyraxes.

Jeho černý vous byl ještě potřísněn krví a sazemi, v jedné ruce držel št'avnatou kýtu, ve druhé paži se mu svíjela zcela nahá otrokyně, několik dalších vyzývavě tančilo před trůnem za zvuku četných bubínků.

Tmavé oči vítězného krále je s chlípým zadostiučiněním pozorovaly, po vítězné bitvě mohl být Cyraxes skutečně spokojen. Jeho obličej, to však byla ve skutečnosti tragická ruina. Síla a vznešenost z něj již dávno vyprchaly, zůstala jen hrubost, krutost a neřest.

Neklidné, šedivé oči této ďábelské tváře spočinuly na spoutané postavě poraženého krále Sardopolisu. Chalem byl o hlavu menší než Cyraxes, stál ale vzpřímen a jeho bledý obličej neprozrazoval žádný strach.

Vousatí žoldnéři a válečníci v krvavé zbroji se v mramorovém sále s drahocennými koberci a závěsy vyjímali prapodivně. Jediný, kdo svým zevnějškem přepychový sál harmonicky doplňoval, byl mladý tmavovlasý muž, který stál vedle trůnu. Jeho šat byl z hedvábí a sametu a nebyla vidět sebemenší stopa po boji. Byl to Necho, důvěrník krále Cyraxe, říkalo se o něm, že je démonem. Žádný z nich nevěděl, odkud a kdy vlastně přišel, ale nikdo nepochyboval o jeho špatném vlivu na krále. Dokonce byly slyšet hlasy, že má větší moc než sám král.

Necho se usmál, uhladil si své vlnité vlasy, naklonil se k Cyra-xovi a něco mu zašeptal. Král kývl a odstrčil otrokyni, která právě pročesávala jeho plnovous. "Tvá moc je zlomena, Chale-me. Ale pokud se mi podřídíš, ušetřím tvůj život!"

Chalem místo odpovědi plivl na mramorovou podlahu. Cyra-xovy oči zasvítily. Sotva slyšitelně zamručel: "Statečný muž, škoda, že musí zemřít..." Králův pohled se setkal s Nechovým. Zdálo se, že Cyraxes čemusi naslouchá. Pak vstal z trůnu a vytáhl zkrvavený meč z pochvy. Chalem se nepokoušel vyhnout se ráně. Meč pronikl jeho tělem a mrtvola klesla na podlahu. Cyraxes vrhl na Chalema bezvýrazný pohled a pak zasunul meč. "Předhod'te ho supům!" nařídil a chopil se opět nahé otrokyně.

Jeden ze zajatců vyrazil zlostnou kletbu. Cyraxes se otočil a dal pokyn strážím, aby přivlekly vysokého plavovlasého mladíka. Jeho nahé tělo bylo poseto četnými ranami, z některých dosud krvácel.

"Kdo jsi?" zeptal se výhružně Cyraxes a jeho pravice se dotýkala meče.

"Syn krále Chalema - princ Raynor!"

"Hledáš smrt?"

Raynor pokrčil rameny. "Smrt mi byla dnes mnohokrát nablízku. Zabij mě, když z toho budeš mít potěšení. Usmrtil jsem nejméně tucet tvých hrdlořezů, Cyraxi, což je mým zadostiučiněním!"

Za králem zašustilo hedvábí, Necho se neslyšně přiblížil. Cyraxovy rysy ihned ztvrdly a jeho rty se stáhly do odporu a šklebu. "I ty se budeš přede mnou plazit na břicho - ještě dříve, než zapadne slunce! Jistě má tento palác také nějakou mučičku! Sadrachu!" Svalnatý válečník oděný do medvědí kůže zasalutoval.

"Víš, co chceš," zahučel král. "Postarej se o to!"

"Pokud se budu před tebou plazit," řekl Raynor klidným hlasem, "tak jen proto, abych ti prořízl tvá upocená chodidla, ty smradlavé a nafoukané prase!"

Král hlasitě zafuněl a jeho tvář zbrunátněla, jeho mlčení bylo hrozné. Na jeho pokyn odváděli biřici Raynora ze sálu a Sadržách je zvolna následoval. Cyraxes se opět uvelebil na trůně a zíral do prázdna, ani nevnímal, že mu nahá otrokyně podává pohár vína. Najednou se zvedl a vkročil do komnat mrtvého krále Sardopolisu. Zde k žádnému drancování nedošlo, ale ozdobný přehoz se znakem draka na širokém a měkkém lůžku byl důkazem, že se zde dobyvatel již zabydlil. Cyraxes se díval mlčky na svůj znak. Neotočil se, když k němu Necho promluvil hedvábným hlasem. "Opět zvítězil Okřídlený drak!"

"Ano," odpověděl Cyraxes a jeho hlas zněl přiškrceně, jako kdyby trpěl zádechou. "Ale nevím, zda se

mám z toho vůbec radovat! To byl černý den, když jsme se my dva poznali, Necho!"

Jemný hlas mu odpověděl: "A přece jsi to byl ty, kdo mě zavolał. Byl jsem ve své říši spokojený, než mě tvé zaklínadlo povolalo k tobě!"

Král se zachvěl. "Té noci mě měla potrestat Ištar pekelným bleskem!" _

"Ištar? Teď ale vzýváš jiné božstvo!"

Cyraxes se bleskově otočil, se vzteky staženým obličejem.

"Necho! Dej si pozor! Mám ještě pořád značnou moc..."

"Máš veškerou moc," přerušil ho Necho. "Přesně tak, jak si to přeješ!"

Král chvíli mlčel. Pak zamumlal nezřetelným hlasem: "Jsem první, kdo zostudil náš královský rod. Porušil jsem přísahu!"

"To je možné, Cyraxi. Byl to tvůj nápad - chtěl jsi více! Toužil jsi po Poznání..."

"Ano. Nebyl jsem spokojen. Poznal jsem mnoho mágů a černokněžníků. Bleys z Temného jezera byl jedním z nich."

"Bleys..." zasyčel Necho. "Ten je ale mrtev!"

Cyraxes dýchal ztěžka, jako kdyby měl na prsou závaží. "Ano. Na tvou radu jsem ho zabil. A tys mi pak zjevil, co se s ním stalo!"

"Bleys teď' něm' příliš šťasten..." řekl Necho klidně. "Sloužil stejnému pánu jako ty. A proto..." Nechův hlas se najednou změnil a zněl nesmírně cize, chladně a rozkazovačně. "Proto musíš poslouchat!" Pak pokračoval: "Naším vzájemným paktem ti dávám nepředstavitelnou moc! Můžeš mít tisíce krásných žen, zlatých pokladů... všechno! Když však umřeš - pak budeš sloužit mně!"

Cyraxes mlčel. Pak s divokým zakletím vytíhl meč, ocel projela svištivě vzduchem, a odrazil se s kovovým zafínčením od neviditelné překážky. Zdálo se, že v komnatě je najednou méně světla. Plameny ve svícních se mihotaly skomírá ve v mrtvolně chladném vzduchu. A tma stále houstla, nepřírozená černá pokrývala postupně vše, mimo zářící nehybnou postavu.

Smrtonosným tichem se ozvalo sípavé zamumlání. Nechovo tělo zářilo stále jasněji, stál - aniž by se pohnul a - vypadal jako průhledná, ozářená socha. Cyraxes se roztřásl, jeho meč dopadl na mramorovou podlahu. "Nech..." zachroptěl. "Milost... ve jménu... ne..."

"ON nezná milost!" Nechův hlas byl chladný jako led vysokohorských štítů. "Na kolena, Cyraxi! Modli se ke mně, pse... modli se!"

A král Cyraxes uposlechl.

2. Krev ve městě

Princ Raynor nebyl v záviděnfhodné pozici. Ležel připoután k mučicímu stolu a zíral na mokré kameny sldepení. Ze stropu pravidelně padaly kapky a Sádách, mistr mučěny, rozžhovoal na ohni železné kleště. Občas se napil z poháru vína a zlověstně se šklebil.

"Tisíc zlaťáků, když mi umožníš útěk," sliboval Raynor už nejméně po desáté.

"Co by mi bylo platné zlato?" přemýšlel nahlas Sádách. "Za tvůj útěk by mě umučili k smrti. Nehledě na to - odkud bys chtěl vzít zlato?"

"Mám ho ukryto na bezpečném místě."

"Možná lžeš, Raynpre. Stejně mi úkryt prozradíš, až ti budu vypalovat oči. Pak budu mít zlato, pokud vůbec existuje, a nebudu riskovat svůj život!"

Princ neodpověděl, marně napínal své svaly, pouta byla pevná a nepovolila. "Jen mrháš svou silou," posmíval se Sádách. "Šetři ji, budeš to potřebovat!" vytáhl z ohně železný mučící nástroj a přibližoval se ke stolu. Železo bylo rozžhaveno do bělá a když se už takřka dotýkalo nahé hrudi, byl Sádách vyrušen. Železné dveře se otevřely a do mučímny vstoupil velký, svalnatý černoch. Sádách se otočil a zvedl železo. "Kdo, k čertu, jsi?"

"Eblik z Núbie," odpověděl černoch a uklonil se. "Přináším rozkaz od krále. Zabloudil jsem však v tomhle zatraceném labyrintu... král má ještě dva zajatce, které ti chce svěřit."

"Dobře," Sádách si zamnul ruce. "Kde jsou?"

"Hned..." Černoch k němu přistoupil a ruka mu sjela k opasku. Pak se bleskově mihla a Sádách zařval - a zíral udiveně na dýku, která mu vězela hluboko v prsou. Potom se zhroutil na vlhké kameny sklepní mučůny.

"Bohu dík," zasténal Raynor. "Eblíkn, věrný příteli, tys přišel v pravý okamžik!"

Černoch se díval ostražitě. "Rychle, musíme si pospíšet, princi!" přeřízl hbitě pouta. "Tušil jsem, že Sardopolis padne. Zabil jsem jednoho vojáka a vyměnil jsem si s ním šaty. Pak jsem se dozvěděl, že jste urazil Cyraxe a že vás budou mučit."

Raynor vyskočil z mučící stolice a protahoval si ruce. "Bude složité odtud uprchnout?"

Černoch pokrčil rameny. "Uvidíme. Tady nemůžeme zůstat!" Plížili se temnými chodbami, několikrát se museli skrýt ve stínu sloupů, aby je hlídky neobjevily.

"Kdybych věděl, kde spí Cyraxes, prořízl bych mu hrdlo!" řekl Raynor tvrdým hlasem. Nacházeli se teď na konci úzké chodby, princ otevřel opatrně dveře a pak uviděli část zahrady ozářené měsíčním světlem. Eblík se rozhlédl. "Tudy jsem vstoupil, už si vzpomínám. A zde..." zmizel ve křoví a vzápětí se objevil.

"Zde - princi," podával mu meč, sám si zasunul těžkou bojovou sekeru za opasek. "A co teď, princi?"

"Musíme přes zeď," zamumlal Raynor. To ovšem nebylo jednoduché. Zeď byla vysoká, ale pomohl jim starý listořítný strom a nakonec ji přece jen zdolali. A tu uslyšeli výkřiky. Raynor se otočil a spatřil v měsíčním světle skupinu ozbrojenců, která k nim běžela. Tiše zaklel. Eblík již prchal s velkou rychlostí díky svým rychlým nohám. Raynor ho následoval, i když zprvu chtěl s ozbrojenci bojovat. To by ale byla sebevražda. Pronásledovatelé se přibližovali a jejich hrozivé výkřiky nevěstily nic dobrého. Byl to Eblík, který měl spásný nápad. Dostali se právě do tmavé postranní uličky, která vedla ke svatyni starého boha Ahmona. Spěšně vstoupili do chrámu, Eblík zde byl již cizí, takže se tu vyznal. Běžel proto napřed. Na podlaze se válely převržené amfory, ze stropu visela zlatá koule - symbol slunce. Ta také osvětlovala vnitřek chrámu, což teď nemusela být pro ně výhodou.

"Dobře," zahučel núbijský válečník. "Má tu být někde tajný východ. Nevím ale kde... musíme ho však najít!"

Odtáhl dlouhý závěs a oba vstoupili do vnitřku svatyně. Raynor vzrušeně dýchal a jeho prsty sevřely rukojeť meče. Před nimi se nacházela komnata, jejíž zdi, podlaha i strop měly modrou barvu. Místnost byla prázdná, až na velkou zlatou kouli uprostřed. A k této kouli bylo přibito tělo starého muže, který krvácel z četných ran. "Vodu... vodu..." sípal slabým hlasem. "Pro Ahmonovo milosrdenství... jedinou kapku vody!" Raynor sevřel pevně rty. Eblík mu pomohl vytáhnout dýku z těla starého kněze - nějak předpokládali, že to musel být kněz, a konečně mohli jeho tělo ze zlaté koule sejmut. Stařec klesl bezmocně na podlahu chrámu. Núbijec něco zamumlal, na okamžik někam zmizel a pak se objevil s pohárem.

Kněz pil hltavě a pak zašeptal: "Princi Raynore... poznávám tě... to je dobře... že tu jsi! Je král v bezpečí?"

"Král je mrtev," odvětil Raynor zachmuřeně a krátkými slovy podal starci zprávu o hrůzném dění v paláci. Kněz se namáhavě vztyčil. "Rychle - pomozte mi, nemám už mnoho sil..." jeho zakrvácené ruce přejížděly po povrchu zlatistvé koule - a ta se najednou rozdělila na dvě poloviny. Úzké a velmi strmé schodiště vedlo do hlubiny.

"Je oltář otevřen?" zachroptěl kněz. "Už dobře nevidím. Sneste mě dolů. V tajné komnatě nás nikdo nenajde!"

Raynor vzal starce na rameno a pomalu sestupoval po schodech dolů. Eblík je následoval. Pak uslyšeli kovový zvuk, to se oltář - koule - za nimi opět uzavřela a tak se nacházeli v úplné tmě. Princ sestupoval ještě opatrněji, krok za krokem, až ucítil pod chodidly pevnou zem. Do tmy proudilo odněkud slabé světlo.

V jeho matné, namodralé záři, uviděli prázdnou místnost, zřejmě hrobku. V podlaze byl zapuštěn kovový disk, jeho prostředek byl vyhloubený, takže připomínal talíř. V této prohlubni ležel úlomek kamene podobného mramoru, protkaného zlatými žilkami. Úlomek byl velký jako Raynorova dlaň, uprostřed byl vyrytý symbol, který princ neznal, ale také znak, který mu nebyl cizí - spirálou ovinutý kříž. To bylo znamení Slunečního boha.

"Ahmone!" zasténal starý kněz. "Dej mi ještě trochu vody!" Eblík mu vyhověl. Trochu posilněn uchopil kněz Raynorovu paži. "Jsi silný, princi, to je dobře! Pro tvé poslání bude síly zapotřebí!"

"Jaké poslání?"

Starostovy prsty se sevřely pevněji. "Sám Ahmon řídil naše kroky do těchto míst. Jste nástrojem pomsty

- já už nikoli. Nebudu dlouho žít, má síla mě opouští..."

Chvilí mlčel a sípavě oddychoval. Pak pokračoval roztřeseným hlasem: "Znáte legendu o založení Sardopolisu? Vypráví o tom, že zde, před dlouhým časem, byl uctíván krutý lesní bůh. Měl zde svou svatyni do té doby, než přišli ti, kteří uctívali Ahmona. Podařilo se jim Lesního boha zneškodnit a dopravit do Údolí míčem. Tam je zaklet mocným kouzlem a vázán pečeti Ahmonovou."

"Mluv dál, starce..." pobídl Raynor kněze, když ten se na chvíli odmlčel.

"Pak se ale objevilo proroctví, podle kterého jednoho dne se uvězněný Lesní bůh osvobodí a vrátí zpět, do své původní svatyně v Sardopolisu. Den uskutečnění této věštby nastal!" Kněz se namáhavě zvedl a ukázal do tmy. "Pečeť - měla by ležet tam ... vidíte ji?"

Raynor se pohnul. "Je tam nějaký kus mramoru, úlomek..."

"Ano - to je on! Vezmi jej!" Knězův hlas zněl rozkazovačně a daleko pevněji než předtím. Raynor uposlechl. "Mám jej, starce. Co teď?"

"Nyní zdvihni onen disk!"

Princ uposlechl, talíř byl kupodivu velmi lehký, pod ním uviděl hrubý, otesaný kámen s vyrytými runami a podivnými symboly.

A Raynor tušil, že se dívá na prastarý artefakt, na relikv dávne minulosti z doby, kdy tento kraj ještě vůbec neexistoval.

"Oltář Lesního boha!" zamumlal kněz. "ON se vrátí sem, jakmile se osvobodí. Musíte vyhledat 'Vládce skal' a předat mu tento talisman. On už bude vědět, co dál. A tak bude Ahmon pomstěn a tyran zahyné!"

Kněz se najednou napřímil. "Ohé ohé," zvolal. "Navždy je dům Ahmonův zbořen... v prach se rozpadne... na věčné časy!"

A zhroutil se mrtev na skalnatou podlahu, poslední kněz boha Ahmona.

Raynor zastrčil úlomek mramoru do svého opasku. "Starci už nepomůžeme. A tam - ten tmavý otvor - to je zřejmě onen tajný východ. Pojd', Ebliku, musíme odtud!"

Černoch tiše zaklel a následoval svého pána.

3. Vládce skal

Král Cyraxes se procházel po síni se zamračenou tváří, občas jeho pravice sevřela rukojeť meče, o dračí zástavu nezavadil ani pohledem. Zastavil se u okna a podíval se dolů na město a směrem ke vzdáleným zalesněným horám. Tiše zaúpěl.

"Jen se podívej, králi, tímto směrem - neboť odtamtud přijde tvůj konec, nebudeš-li jednat rychle!" ozval se Nechův hlas.

"Co to říkáš? Co zase ode mne chceš?" Cyraxes prudce vydechl a jeho ponurá tvář se ještě více zachmuřila.

"Dva mužové jedou na koních jižním směrem k Údolí mlčení. Nesmí se tam dostat!"

"Proč? Jakou pomoc by tam mohli čekat?"

Necho neodpověděl ihned. Když nakonec promluvil, jeho hlas zazněl poněkud nezřetelně: "Bohové mají svá tajemství. V tomto Údolí mlčení je cosi, co může ukončit tvou moc a slávu, králi! Ani já bych ti pak nemohl pomoci. Proto uposlechni mou radu, sám ale nemohu zasáhnout - z důvodu, který ti musí zůstat utajen. Neváhej, vyšli za nimi své ozbrojence a dej jim rozkaz: Ihned usmrtit oba muže!"

"Jak myslíš," zahučel temně Cyraxes a dotkl se svého plnovousu. Jeho oči zle zasvítily.

"Pronásledují nás vojáci, princí!" zvěstoval černý Eblik a zaclonil si mozolnatou rukou oči. Seděl na černohnědé klisně, vedle něj jel princ na vysokém hnědáku.

"Bohové!" vyrazil ze sebe princ. "Cyraxes za námi poslal půl své armády! Dobře, že jsme si vzali koně!"

Oba se právě nacházeli na zalesněném svahu pozvolného kopce, za nimi se rozprostírala široká rovina s rozbořeným městem Sardo-polisem. Před nimi - až k horizontu se zvedaly mohutné hory, byl to souvislý modrozelený pruh, který se ztrácel za obzorem.

"Musíme se dostat k vodě!" poznamenal Núbijec. "V břiše mi hon' oheň!"

"Skalní lupič - či Vládce, jak mu říkají - ti možná naleje víno, nebo také krev," zamračil se Raynor.

"Jediná šance je najít ho, požádat o pomoc. Znáám cestu!" Pobídl svého koně a brzy pronikli hlouběji do lesa, míjeli zubatá skaliska a proráželi si cestu divokým porostem. Vrcholky blízkých hor byly pokryty sněhem a ledem, mezi nimi bránily v přímé cestě hluboké rokle a strže, kterým se museli obezřetně

vyhýbat. Na jednom místě našli cestu zatarasenou mohutnými balvany, zřejmě se tu nedávno uvolnila lavina. Museli ji obejít a prosekát se správným směrem, až opět našli stezku. Důležité bylo, že zřejmě zanechali vojáky krále Cyraxe daleko za sebou. A pak dorazili k mýtině, před nimi se rozprostírala uzavřená kotlina a na jejím konci se tyčila do strmé výše černá skála - na jejím vrcholku stál hrad. Přestože byli ještě dost vzdáleni, mohli rozeznat, že se jedná o mohutnou a pevnou stavbu.

"To je sídlo Vládce skal!" zvolal princ Raynor vzrušeně.

"A tady se blíží komplikace," zavrčel Núbijec a vytáhl sekyru z opasku. "Podívej se, princi!"

Z blízkého lesíka, který se táhl podél mýtiny až k zubatým skaliskům, se vyřítla skupina ozbrojených jezdců. Jejich dlouhá kopí, helmice a brnění se leskla v odpoledním slunci. S divokými výkřiky se blížili k čekající dvojici.

"Zastrč sekyru," poručil Raynor. "Přicházím v míru!"

"Vědí to také oni?" zapochyboval Eblik, ale uposlechl. Ozbrojená skupina je obklíčila a vysoký jezdec na černém hřebci na ně zvolal výhružně: "To vás už nebaví život, že se opovažujete vkročit na území Vládce skal? Nebo snad chcete vstoupit do jeho služeb?"

"Přinášíme poselství kněze boha Ahmona," odvětil Raynor.

"Tady neuznáváme žádné bohy," zavrčel vysoký jezdec.

"Ale rozumíte boji a válce," prohlásil Raynor. "S vědci o tom vaše zbroj. V tom se nemohu mýlit. Saidopolis je zničeno! Cyraxes zpustošil město a zavraždil krále Chalema, mélio otce!"

K princově nemalému překvapení vypukli ozbrojenci v hrdelní smích. Jezdec na černém hřebci učinil posunek pravicí a řekl: "Co nám je do toho? Nesloužíme žádnému králi, jen Vládci skal. Pokud snad s nún chcete jednat, tak vás k němu dovedeme. Přece nebude bojovat nás dvanáct s vámi dvěma -stejně nemáte žádný majetek!"

Eblik se rozzuřil. "Zdvořilost je vám zřejmě cizí! Za zlaťák jste schopni komukoli rozříznout hrdlo?"

Vůdce ozbrojenců se zašklebil a zamnul si svůj krátký vous. "Až později, Núbijče - teď není na takové kratochvíle čas... Pojd'te - teď je ještě Vládce na hradě. Večer má naplánované loupežné přepadení!"

Raynor kývl a se smíšenými pocity následovali skupinu. Jeli po strmé stezce, která se klikatila mezi skalisky. Za stálého stoupání dojeli až k padacímu mostu přes hlubokou strž. Za nún se tyčila mohutná železná brána v kamenné ochranné zdi. A tak vstoupili do hradu a za několik okamžiků stanuli před Vládcem skal.

Seděl na sudě a hrabal se v železné truhlici. Právě si jeho prsty hrály s lesklým náhrdelníkem, pak se zablýskaly zlaté přívěsky a řetízky, brože a náramky. Vládce skal přitom něco bručel a zaznamenával husím brkem na otrhaný pergamen nějaké údaje. Posléze zvedl hlavu. "Co je, Samaře?"

"Dva cizinci. Mají pro vás poselství - tak mi to aspoň řekli." Vládce skal se narovnal. Byl to vysoký červenolící muž se šedivým vousem. Měl na sobě kožený kabátec, vysoké boty a vypadal, že je sám se sebou spokojen.

"Poselství, říkáš? Je jenom jedno, na které čekám. Mluvte! Kdo vás posílá?"

Raynor přistoupil blíže. Vytáhl ze své brašny úlomek mramoru a podal jej Vládci. "Kněz boha Ahmona mě žádal, abych vám toto předal. Saidopolis je zničeno!"

Chvilí panovalo v hradní síni napjaté ticho. Pak si Vládce pozorně prohlédl mramorový úlomek a pomalu řekl: "Tak tedy přichází konec mého panování. Dlouhý čas zde vládli mí předkové - ale teď nastal čas!" Vzhlédl a mávl silnou paží.

"Všichni zmizte - a vy dva zůstaňte! Ty, Samaře, poslouchej, abys věděl, co se děje."

Ostatní kvapem odcházeli. "Pošlete sem Delphiu!" zvolal za nimi Vládce. Pak se otočil a zíral do krbu na doutnající polena. "Já, Kilaefa, teď musím splnit starou přísahu dávných předků. Tak tedy..."

Dveře zavržaly, do síně vstoupila mladá žena. Raynor zadržel dech. Bylo opravdu na co se dívat. Žena byla mladá, vysoká a urostlá. Zbroj nemohla skrýt skvostně formovaná řadra, přiléhavá kombinéza upozornila i na další nesporné půvaby.

Núbijec hlasitě vzdychl a princ se zamračil.

"U všech bohů!" zvolala mladá žena, spíše dívka. "Dobyla jsem Osaanův hrad takřka šáma. A můj podíl je menší než Samarův!"

"Tys ale moje dcera," řekl klidným hlasem Vládce. "Mám tě snad proto více vyznamenávat než ostatní

členy Bratrstva? Mlč a poslouchej!" Raynor nespouštěl zraky z mladé ženy. Její obličej byl oválný, měla tmavé vlasy a temné, jiskřící oči, které prozrazovaly odvahu a sílu. Havraní vlas jí padal v dlouhých pramenech na ramena. A přesto byla plná ženskosti - pokud by se ovšem našel muž schopný probudit v ní vášnivý zájem pro druhé pohlaví.

Vládce hovořil vemlouvavým hlasem: "Před dlouhým časem uctívali lidé Lesního boha jménem..." - vládcova ruka učinila podivné znamení-"... Pan."

Pak pokračoval: "Tu přišli ze severu dva králové - byli to bratři, kteří přinesli s sebou moc Slunečního boha Ahmona. Došlo k bitvě, mnoho krve teklo, příznivci Ahmona vyhráli. Lesní bůh byl vykázán do Údolí mlčení, které leží nedaleko tohoto místa. Oba králové uzavřeli pakt. Jeden bude panovat v Sardopolisu, druhý, mladší, měl vybudovat velký a pevný hrad na skále a hlídat uvězněného boha - a to do doby, než bude doručeno určité poselství."

Kilaeh potřáskával mramorový úlomek v dlani. "Musíte totiž vědět, že existuje proroctví, podle kterého se jednoho dne ukončí panování Ahmonovo. Pak je nutné Lesního boha osvobodit a vykonat pomstu nad dobyvateli Sardopolisu. Dlouhý čas hlídali mí předchůdci na tomto hradě - a já, Kilaeh, jsem poslední!"

Pak vzdychl. "Velké dny skončily. Končí náš čas, už se nebudeme vysmívat bohům a..."

Ozbrojená stráž přemšila jeho slova. "Kilaehu! Do údolí vniklo cizí vojsko! Je to celá armáda!"

"K d'asu!" zaklel Raynor. "To jsou Cyraxovi muži. Pronásledují nás..."

Delphia se prudce otočila. "Všichni maži do zbroje! Převezmu šáva velení!"

"Ne!" vykřikl Kilaeh silným hlasem. "U všech bohů, kterým jsem se vysmíval! Nechceš mi dopřát poslední bitvu, dcero? Samaře, zavolej všechny muže - a já převezmu velení!"

Delphia uchopila otcovu paži. "Budu s tebou bojovat! Po tvém boku!"

"Mám pro tebe jiný úkol. Dovedeš tyto dva muže do Údolí mlčení, k místu, které znáš." A podal princovi mramorový úlomek. "Vezmi jej, budeš vědět, jak s ním naložit, až přijde čas."

Pak vypochoďoval z haly a černý závěs se za ním rozevlál. Raynor pozoroval mlčky mladou ženu, zdálo se mu, že vidí v jejích očích úzkost, její tvář nápadně zbledla. Bez nejmenšího zaváhání by se zúčastnila krvavé bitvy, ale pomyšlení, že bude třeba vstoupit do Údolí mlčení, ji naplnilo strachem. Ovládla však svůj hlas a pobídla oba muže: "Pojďte, máme málo času." Vyvedla je z haly, kráčeli kamennými chodbami, až se zastavili u holé zdi. Delphia stiskla ukrytý mechanismus a velký kvádr uvolnil vstup do tmavé úzké chodby. Dívka se krátce zastavila a její tmavé oči přeměřily Raynora s Eblikem. Pak řekla zastřeným hlasem - a její rty se třásly: "Budete potřebovat všechnu svou odvahu. Sestupujeme přímo do pekla."

4. Údolí mlčení

Sestoupili do údolí a ocitli se v hlubokém, hustém lese. Raynor se pátrá ve rozhlédl, údolí bylo obklopeno mohutnými horami, které tak vytvářely ochrannou hradbu, ale zároveň zde byli jako ve vězení. Slunce již zapadlo, ale nad východními skalisky již vycházel bledý srpek měsíce. Hrad Vládce skal se rýsoval jako temný kolos z pravěku, černý a ponurý.

Postupovali dál lesem, mech tlumil jejich kroky, prodírali se opatrně tmou, tu a tam slabě ozářil měsíční svit stěží rozeznatelnou stezku. Husté větve jim překážely a museli se často prose-kávat. Teď si Raynor povšiml podivného ticha, které je obklopovalo. Nebyl tu žádný hluk způsobený většími zvířaty, ani padající listí neševelilo ve větru. Nic, vůbec nic, a tento naprostý nedostatek jakéhokoli zvuku působil příšerně. A přece jen princ vnímal jakýsi nepopsatelný šepot, který prostupoval celým lesem.

Neslyšitelný zvuk, vyvolávající neklid.

"Nelíbí se mi to," zabručel Eblik a neustále se rozhlížel.

"V těchto místech je uvězněn Pan," šeptala Delphia. "Jeho moc není zcela zlomena... musíme se mít na pozoru!"

Tiše a opatrně postupovali mrtvolným tichem mezi tmavými houštinami lesa. A teď si Raynor znovu všiml, že šeptání, které před chvílí začal vnímat, zesiluje. Zvuk nyní připomínal vzdálený chór velkého množství hlasů. Snad to byl hukot větru, neviditelný pohyb v temnotě lesa, smích skřítků či bubláni blízkého potoka...

Ze všech těchto zvuků začínal sílit jeden motiv, nemelodický vysoký jekot, jako kdyby kdosi velmi falešně hrál na flétnu.

"To je Řeka života..." ozvala se Delphia tichým hlasem. "Tlukot srdce Prvního boha. Puls Země." Raynor se zastavil a naslouchal. Častokrát kráčet sám lesem, ale tyhle zvuky nikdy předtím neslyšel. Snad to způsobila nějaká moc ovládající lidské bytí, cosi nehmotného, které je obklopovalo a začalo ovládat jejich duše. Trojice zrychlila kroky, les poněkud prořídil. Zastavili se na mýtině ozářené měsíčním světlem. A tam spatřili zbytky stavby. Snad tu kdysi stál nějaký svatostánek, nyní jej však přerostlo divoké popínavé křoví.

"Zde..." zašeptala Delphia sotva slyšitelně. "Zde je to místo..."

Zastavili se uprostřed knihu vytvořeného zborcenými sloupy. Tmavovláska ukázala na mramorový blok, do něhož byl zasazen kovový disk. A v kulaté prohlubni ležel mramorový úlomek.

"To je talisman," zamumlala dívka. "Musíš jej spojit se svými, Raynore!"

Princ potlačil pocit, který sám nedokázal popsat. Nebyl to strach, ale velice silné vnitřní napětí, které se jich zmocňovalo. Položil svůj kousek mramoru do prohlubně a spojil jej s úlomkem; zapadly přesně do sebe. Vypadalo to, jako kdyby nikdy nedošlo k jejich rozlomení. Princ pozdvihl nyní zacelený talisman do výše. A tu slyšeli, jak se vzdálené mumlání mění ve vítězný, triumfující hlas, zpěv bez melodie a bez tónů. Kovový disk najednou praskl a roztrhl se na tisíce malých střípek. Tam, kde se původně nacházel, uviděl kámen s četnými symboly. Podobalo se to kameni v Ahmonově chrámu.

A zároveň slyšeli, jak zesílil hlas flétny. Delphia sevřela Raynorovu paži. Její obličej byl bílý jako křída.

"Syrinx!" vyhrkla. "Rychle! Musíme pryč odtud! Vidět to znamená smrt!"

Příšerný jekot flétny sílil a měnil se v nelidský chechot.

Slabé bublání horského potoka se změnilo v burácivý rachot obřího vodopádu. Les se rozkymácel pod poryvem větru a divoký ryk stále sílil. "Rychle!" pobízela je dívka. "Zpátky do hradu! Osvobodili j smě Pana!"

Aniž by o tom přemýšlel, zastrčil Raynor talisman do opasku, pak se otočil a běžel za Eblikem a Delphií.

Vítr cloumal větvemi stromů a stále sílil, trochu lépe teď viděli na cestu díky měsíčnímu svitu, Ictery pronikal rozkymáčenými větvemi. "EVOHÉ! Pan je volný!"

Z dálky zazněl zvuk kopyt a ještě nějaký další šelest. Delphia zakopla a málem upadla. Raynor ji včas zachytil a v té chvíli cítil její teplé tělo, dotyk plných ňader a uvědomil si -jakkoli se to teď nehodilo - své vzrušení.

Núbijec na ně volal: "Rychleji! Přidejte, proklatě!" Jeho tmavý obličej byl v plném měsíčním světle úplně černý a leskl se potem. Konečně se před nimi objevila rokle s jeskyní. Delphia vydechla a Núbijec pronesl díkyvdání bohům. Princ se ještě jednou otočil a podíval se na les. Obrovská masa stromů se prohýbala pod náporu vichřice, připomínalo to vlnobití na rozbouraném moři.

"Bohové!" zamumlal Raynor a hrdlo se mu sevřelo. "Jakého ďábla jsme to osvobodili?"

Nemohli se však dlouho zdržovat, pospíchali překotně dál, pak vyběhli zdánlivě nekonečným schodištěm ke zdi, následoval dotyk dívčí dlaně na kámen a vstoupili do vnitřku hradu.

A tam zuřila bitva. Raynor reagoval okamžitě, vytasil meč a vykřikl hněvivě: "To jsou Cyraxovi zbrojenci, vnikli do hradu!"

Konečně nebezpečí z masa a kostí. Delphia bojovala po jeho boku s taseným mečem a Núbijec je s hroznou odhodlaností následoval do haly.

Raynor spatřil vysokou postavu Vládce Kilaaha, vedle něj bojoval Samar. Na kamenné podlaze leželi mrtví, řinčení zbraní bylo ohlušující, a přece nebyl tento hluk tak příšerný jako zvuk, který slyšeli předtím v Údolí mlčení.

"Hoho!" šklebil se Vládce skal, když uviděl navrátilce. "Přicházíte zrovna včas - abyste s námi společně zemřeli!"

5. Prokleté město

Raynor se vztekle zašklebil. Jeho meč svištěl vzduchem. Eblik a Delphia se okamžitě přidali. Jejich zbraně způsobily v radách Cyraxových vojáků hotovou spoušť.

V hradní hale zuřil lýtý a značně nepřehledný boj. V tom se uprostřed houfu ozbrojenců vtyčil širokoramenný obr a jeho silný hlas přehlušil řinčivý ryk. "Tak je přece dodělejte! Jsou jenom tři!"

Raynor viděl jen rudě. Jeho zbraň se změnila v třípytýv smrtící blesk. Tam, kde udeřil, potáceli se v krvi královi žoldáci. Delphia se rovněž činila znamenitým způsobem, i princ musel uznat, že šermuje

znamenitě. Vládce skal rozpoltil svým těžkým mečem lebku ozbrojence, jiný voják chtěl využít okamžiku, kdy neměl Kilaeh volný meč a zamířil na Vládcovo hrdlo. Samar ho jednou ranou odrazil, ale byl zezadu proboden dlouhým kopím. Kilaeh se změnil v dravce. S ukrutným řevem přeskočil mrtvolu svého pobočníka a jeho meč natropil velikou spoušť. Přesila však byla značná a nakonec i Kilaeh podlehl a zhroutil se na železnou truhlu.

Trojice nyní bojovala těsně u sebe - Raynor, Eblik a Delphia. Žoldnéři je obklíčili a vyrazili triumfující knk, teď už si byli svým vítězstvím jistí.

A najednou bylo ticho. Princ uslyšel zvuk, na který si ihned vzpomněl, nejdřív slabý šelest, pak silící orkán a nervy drásající vysoké vytí Panovy píšťaly. Kamenné zdi hradu se začaly otřásat a vojákům ztuhla krev v žilách, nebyli schopni pohybu. Evohé! Evohé! Tak to znělo ve všech tóninách.

"Bohové!" klel krvácející voják. "Co to je za d'ábelské d'fio?" Další hlasy se ozývaly, skřeky hrůzy sílily a do tohoto ohlušujícího křiku se formovala tři slova:

PAN je volný!

A opět ono ječení flétny, přibližující se dusot kopyt. Hrad se chvěl v základech, silný vítr začal trhat sametové závěsy. Raynor uposlechl nějakému vnitřnímu impulsu a zvedl v pravici mramorový talisman. Levicí pňtáhl k sobě Delphii. "Drž se těsně u mě!" pňkázal. I Núbijec se k nim přitiskl. V hale se setmělo. Něco bylo uvnitř. Utvořil se podivný temný mrak, který obklopil trojici. Raynor stále třímá talisman. Najednou bylo v hale ledové chladno, temným mračnem viděl princ nezřetelné postavy, které poskakovaly, a slyšel, jak kopyta duní o mramorovou podlahu. Štětinaté bytosti s rohy tu tancovaly za zvuků Panovy píšťaly!

Paun, Driada a Satyr skotačili v divokém reji. Evohé! Evohé! - jásaly nelidské hlasy.

"Rychle - musíme opustit ihned hrad!" vyhrkl Raynor a táhl Delphii a Núbijce za sebou. Zdálo se, že zdi se za nimi pohybují a kymácejí. A nebyl to sen. Přeběhli dvůr, padající most a pádili po knvolaké stezce. Jen pryč od hradu.

"Podívejte!" zvolal najednou Eblik. "Hrad se rozpadá!" Skutečně. Mohutné kamenné kvádry se uvolňovaly a řítily do hlubin rokle. Oblaka prachu se zvedala a po jejich rozplynutí stála na skále pouhá ruina, několik ubohých troskek. Delphia potlačila zavzlyknutí. "Více než dvacet let byl hrad mým domovem - a teď je konec!"

rCo teď?" zeptal se Núbijec a rozhlédl se kolem. "Po králových vojácích ani památky!"

"Vrátíme se stejnou cestou, musíme směrem k Sardopolisu -pak uvidíme!" odpověděl princ Raynor. Měli štěstí, podařilo se jim chytit dva koně, kteří se pásli dole na mýtině. Eblik se vyšvihl na jednoho z nich, na drahý - byl to statný ryzák - usedli společně Raynor a Delphia. Měl ji teď tak blízko u sebe, že cítil každý záchvěv jejího pružného těla. Raynorova paže obejmula dívku a -a ona se nebránila, když líbal její měkké rty. Po svítání dorazili k místu, odkud bylo vidět město. "Podívejte se... u všech bohů!" vydechl Raynor a hrdlo se mu sevřelo... "Sardopolis neexistuje!"

Mohutné zdi, bašty, věže - to vše se rozpadlo, zřejmě pod jediným obřím úderem. Z králova paláce zbyla jen věž, na které se jako výsměch třepotala šarlatová vlajka okřídleného draka -znamení krále Cyraxe. Na troskách rozpolcených zdí se zbytky sloupové poskakovaly groteskní postavy. A všichni tři najednou uslyšeli vysoký zvuk flétny. "Pan se vrátil ke svému oltáři," řekla Delphia. "Musíme odtud pryč!"

"To opravdu doporučuji," zamračil se Eblik. "Tady už nemáme co pohledávat!"

A tak se vyhnuli obloukem troskám kdysi velkého a slavného města a směřovali dál, na východ - k novým krajinám.

Cyraxes umíral. Z jeho obličejů zbyla krvavá maska, na sobě měl jen cáry a jeho tělo krvácelo z četných bodných a sečných ran, ale žádná nebyla smrtelná. Vedle něj se opíral o zborcený sloup Necho. "Křič, Cyraxi! Křič!"

"Támhle jedou na koních! Mohli by tě vzít s sebou... jsou to princ Raynor, nějaká dívka a ten Núbijec."

"Raynor?" zachroptěl Cyraxes.

"Už jsou pryč. Potřeboval bys koně, králi. S dobrým koněm se můžeš dostat do večera k jezeru, tam se napít a ošetřit si rány dřív, než začnou hnisat. Proč se nezvedneš, Cyraxi?" Král vyrazil ošklivou kletbu. Nechův hlas byl ostrý jako otrávená dýka. "Nemáš moc času, Cyraxi... pospěš si!"

A zmizel mezi troskami.

Cyraxes se namáhavě potácel a střídavě plazil, jen pryč od zničeného města, pryč od těch prokletých rozvalin! V uších mu znělo výsměšné pískání Panovy flétny a nad ním, na modré obloze, zamával křídly sup, který trpělivě sledoval bývalého krále. Šum jeho křídla byl jediný zvuk, který byl slyšet v tíživém tichu...

Sup si byl svou obětí jist.